

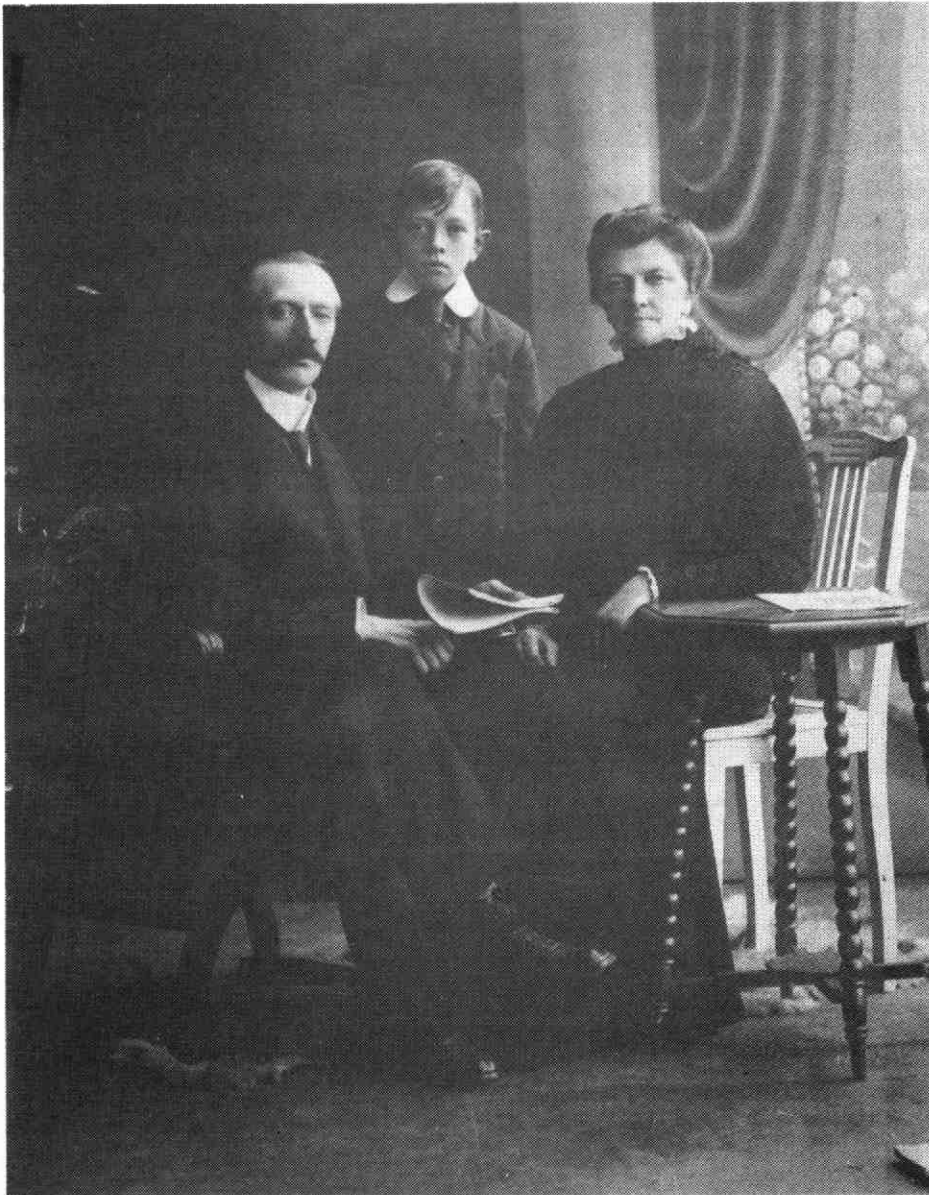
"Een dorpsbewoner vertelt"

Op zoek naar een dorpsgenoot als hoofdpersoon voor onze rubriek 'Een dorpsbewoner vertelt', werd ons van diverse zijden ingefluisterd, dat het huidige Vleutens Nieuwsblad een wandelende voorganger had in de persoon van Arend J. van Zoeren. Dit werd ons bevestigd door de reeks aardige anekdotes, die wij uit zijn mond mochten optekenen.

Arend Johannes van Zoeren werd op 30 december 1906 geboren te Vleuten, als eerste en enig kind van Johanna Helena Snapper en Martinus Reinardus van Zoeren, secretaris van de gemeenten Vleuten, Haarzuilens en Oudenrijn. Op 5 augustus 1920, Arend was toen 13 jaar oud, overleed zijn moeder. Drie jaar later kwam ook zijn vader te overlijden en Arend bleef achter met zijn stiefmoeder Louise Emilie Manche, met wie zijn vader was hertrouwd. Arend doorliep de christelijke lagere school te Vleuten en de mulo te Utrecht. Na zijn dienstitijd bracht hij korte tijd door buiten Vleuten en keerde in 1934 naar zijn geboortedorp terug om er een slagerij te beginnen. Drie jaar later trouwde hij met Hermine Kragt uit Nijkerk en uit dit huwelijk werden vijf zoons geboren. Vele inwoners zullen hem uit zijn slagerstijd nog kennen.

door

Monique van Essen

Vader Martinus Reinardus van Zoeren, de kleine Arend en zijn moeder Johanna Helena Snapper.

Vleutense kermis

Terug naar de jeugdijaren van Arend. Zijn wieg heeft gestaan in het pand aan de Pastoor Ohlleen, waarin thans sigarenmagazijn De Bouter gevestigd is. De gelukkige vader deed, uit hoofde van zijn functie als gemeentesecretaris, bij zichzelf aangifte van de geboorte.

In 1912 betrok de familie een huis aan de Stationsweg, thans Stationsstraat, direkt naast de woning van de toenmalige burgemeester Hondelink. Na het overlijden van zijn ouders bleef hij achter met zijn stiefmoeder. De relatie tussen beiden was enigszins gespannen en verliep in die jaren niet altijd even soepel, wat blijkt uit het volgende.

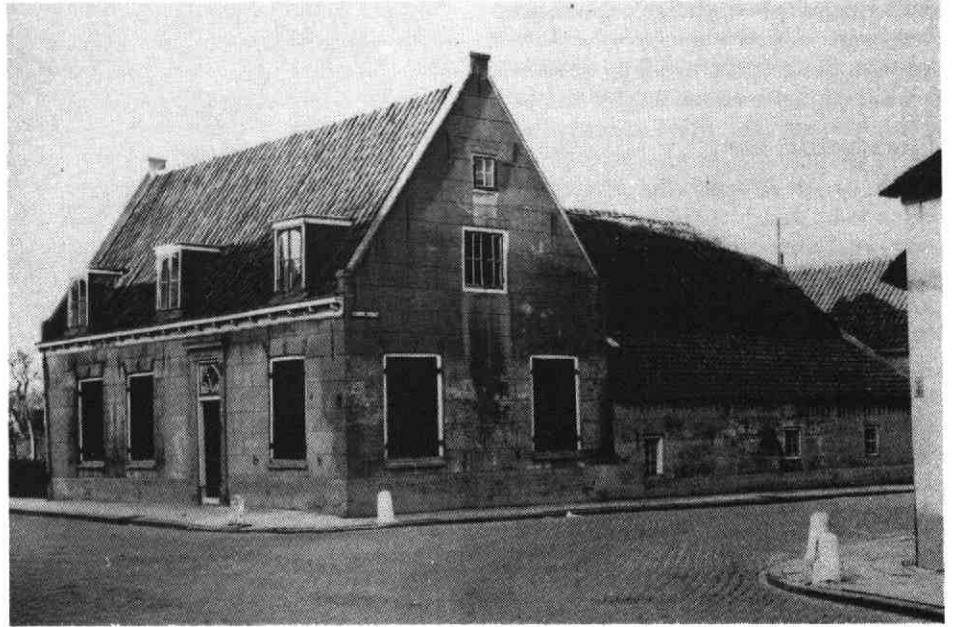
Tijdens een Vleutense kermis moest Arend, die in Utrecht op de mulo zat, nog voor één vak overgangsexamen doen. Tussen de verschillende lesuren door was hij enige uren vrij, maar zijn stiefmoeder had hem nadrukkelijk verboden die uren op de kermis door te brengen. Maar Arend, verzot op een verzetje, wilde toch naar Vleuten. Omdat hij maar één treinretourtje had, besloot hij liftend te proberen zijn doel te bereiken. Ter hoogte van de brug over het Merwedekanaal hield hij een bestelauto aan die ijs vervoerde, bestemd voor de Vleutense kermis. Amper ter bestemming gearriveerd, kwam hij buurvrouw Verder tegen, die hem verbaasd vroeg: "Je mocht toch pas na je examen naar de kermis van je moeder?". Mevrouw Verder, op de hoogte van de moeilijke verhouding tussen Arend en zijn stiefmoeder, voorzag moeilijkheden en stopte hem een gulden toe voor de draaimolen, daaraan toevoegend: "En je laat je thuis niet zien hoor!" Blij nam hij plaats in de draaimolen en bleef

keurig zitten tot de gulden op was. Kotsmisselijk kwam hij uiteindelijk uit de draaimolen. Begrijpelijk, want elk ritje kostte slechts drie cent! Wit weggetrokken ging hij terug naar Utrecht, om zijn laatste examen te doen. Tot overmaat van ramp kwam hij onderweg een onderwijzeres van zijn school tegen, die regelmatig bij zijn stiefmoeder op de thee kwam. Daar zwaaide wat als hij uit school zou komen. Inderdaad werd hij bij thuiskomst direct naar zijn kamer gestuurd. Een overbuurvrouw, eveneens van de situatie op de hoogte, had hem al gezegd: "Waarschuw me maar als je vanavond niet naar de kermis mag, dan zal ik wel met je moeder gaan praten". Vanuit zijn slaapkamerraam liet hij dus luidkeels horen dat hij 'huisarrest' had. Zijn stiefmoeder hoorde het geschreeuw, stormde naar boven en bracht Arend enige kermiskleuren toe. Bont en blauw, vooral door de ring om haar vinger, vluchtte hij langs haar rokken de slaapkamer uit.

Het logeetje, zijn kleine nichtje Liesje, die het drama van nabij wilde meemaken, was boven aan de trap gaan zitten. Arend maakte één grote sprong, over Liesje heen en kwam zonder één trede te raken beneden aan de trap terecht, waarna hij naar buiten rende. Daar liep hij mevrouw Verder weer tegen het lijf, die hem geschrokken vroeg hoe hij zo toetgetakeld kwam. Arend deed zijn relaas. Mevrouw Verder adviseerde hem om later op de avond, als zijn stiefmoeder wat 'afgekoeld' zou zijn, terug te gaan naar huis en haar aan te bieden op kleine Liesje te passen, zodat zij naar het vuurwerk kon gaan kijken. Zijn stiefmoeder maakte echter geen gebruik van Arends aanbod, wat hij niet zo jammer vond want nu kon hij zelf de afsluiting van het dorpsfeest bijwonen. In de loop der jaren verbeterde de relatie met zijn stiefmoeder en later was de verstandhouding zelfs goed te noemen.

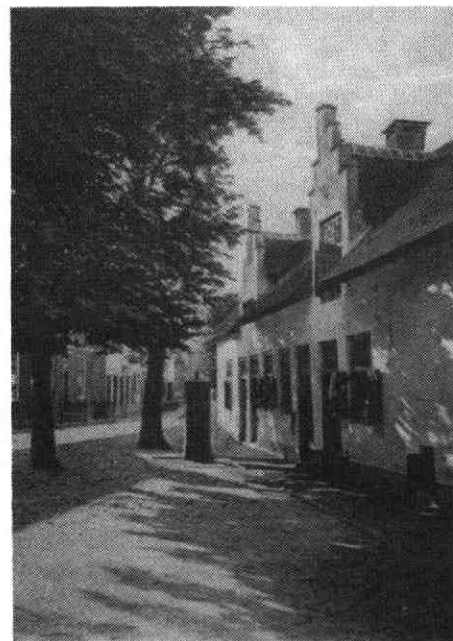
Naar tuchtschool?

Voor de bouw van de woonwijk 'over het spoor' liep tussen de spoorlijn en het Harddraverspad (nu Prins Hendriklaan) een ondiep slootje, begroeid met riet. Arend ging daar op een dag kwakbollen (spreek uit kwaakbollen) vangen (kikkervisjes). Hij zette zijn klompen aan de kant en stapte barrevoets het water in. Nog nauwelijks iets gevangen, werd hij verraden en zijn moeder, die haar enig kind al zag verdrinken, vroeg veldwachter J. Paul er op af te gaan. De veldwachter, bij Arend aangekomen, vroeg hem of hij wel kwakbollen mocht vangen van zijn moeder. "Nee, Paul", antwoordde

De boerderij Ken U Zelf op de hoek van de Dorpsstraat en de Schoolstraat.
Foto K. B. Nanning, Vleuten, 1961.

Arend. "Nou", sprak de veldwachter, "dan zit er niets anders op dan dat je naar de tuchtschool gaat". Paul vatte Arend in de kraag en nam hem mee naar het station, waar ze op een bankje gingen zitten, wachtend op de trein naar de tuchtschool. Na een half uurtje (zo veel treinen reden er toen nog niet), vroeg de veldwachter hem: "Zeg, heb je eigenlijk al afscheid genomen van je moeder?". "Nog niet, Paul", antwoordde Arend. "Dan ga je dat eerst nog even doen, maar wel binnen vijf minuten terug zijn, anders missen we de trein". U begrijpt het al, Arend moet nu nog terugkomen.

De Broederschapshuisjes met de dorpspomp.

Veldwachter Paul was overigens de kwaadste niet. Boer Jan Lenssinck (in de wandel Jan Lens genoemd), destijds wonende in een boerderij op de hoek Schoolstraat/begin Haarpad (nu dorpsplein), zou een groot familiefeest geven. De feesttaarten stonden al klaar in de kaaskelder, maar o, hoe dom, het raam stond open. De schooljeugd, slim als altijd, trok met een bonestaak, voorzien van een spijker, een verrukkelijke taart naar zich toe en binnen even een mum van tijd was deze verorberd. Boer Jan Lenssinck deed zijn beklag bij de veldwachter en hoewel hij in dit geval de jeugd best begreep, kon hij de klacht van de boer niet negeren. De volgende dag begaf hij zich dan ook naar het schoolplein. "En", vroeg hij aan de smulpapen, "hoe smaakten de taarten van Jan Lens?" In koor antwoordden zij: "Lekker, Paul, lekker". Dossier gesloten.

Anders was het gesteld met de opvolger van Paul, Sprong. Deze bezorgde Arend ooit enige angstige ogenblikken. Aan weerszijden van het toegangshek tot de vroegere begraafplaats bij de Hervormde kerk, stond een beukeboom. Arend had wel trek in een paar beukenootjes en uiteraard lagen er in zijn ogen méér en smakelijker nootjes aan de andere kant van het toegangshek. Over het hek geklommen, zat hij rustig van de nootjes te genieten, toen hij betrapt werd door Sprong, die onmiddellijk tot 'arrestatie' van de kwajongen overging. Hij voerde hem af naar de plaatselijke politiecél onder de kerktoren en sloot hem daar op (met de deur op een kier), om zijn misdaad te overdenken. Na geruime tijd

luid gillend 'gevangen' te hebben gezeten, werd Arend weer op vrije voeten gesteld. Sindsdien ging hij bij dergelijke ondernemingen voorzichtiger te werk.

'Verzilverde' cent

In één van de Broederschapshuisjes had de moeder van Henk Ram een kruidenierswinkeltje. Als Arend en zijn vriendjes bij haar snoepgoed gingen kopen, maakten zij op grove wijze misbruik van mevrouw Rams gebrekkige gezichtsvermogen. Zij omwikkelden een cent met zilverpapier, die er daardoor uitzag als een kwartje en kozen voor de waarde van één cent iets lekkers uit. Ze betaalden met het 'kwartje' en kregen het wisselgeld terug. En met een 'winst' van 24 cent in het achterhoofd, smaakte het snoepgoed natuurlijk nog lekkerder!

Smerige Driek

Eveneens in de Broederschapshuisjes, woonde Hendrika van de Heuvel. Zij leefde samen met een stel katten, die vrijelijk toegang hadden tot haar huisje via een gat in de muur. Doordat zij — zelden of nooit door een schoonmaakwoede overvallen — haar woning ten prooi gaf aan vervuiling, verwierf zij de bijnaam smerige Driek. Zelf vrijgezel en

"Smerige Driek" voor haar huisje.

kinderloos, verdroeg ze het niet als de lieve jeugd katekwaad uithaalde. Gelovig als ze was, uitte zij haar woede dan met een prachtzin: "Ik zal voor je bidden dat je gauw doodgaat, krenge!" Tot de vernieuwing van het kruispunt Odenveltlaan-Hindersteinlaan stond voor haar huisje de dorpspomp. Arend stond eens met zijn fietsje toe te kijken

hoe enige kinderen met de pomp aan het spelen waren, toen smerige Driek met een bezem in de hand naar buiten stormde. Iedereen stook weg. Ook Arend, die in zijn angst zijn fiets voor Drieks deur had laten vallen. Hij zat op de leuning van de brug over de Wetering (naast De Brouwerij) en probeerde een plan te bedenken de fiets ongezien terug te halen, toen boer Van Rijnsoever hem vroeg, waarom hij daar zo sip zat te kijken. Na het hele verhaal te hebben aangehoord, heeft Van Rijnsoever (voor de duvel niet bang!) samen met Arend de fiets teruggehaald.

Een andere bewoner van de Broederschapshuisjes, was Henk van Husen. Een paar keer per week haalde hij huisvuil op met een diepe kar op twee wielen. Deze Vleutense vuilnisman kwam op tragische wijze om het leven. Zijn kleding vatte vlam door een steekvlam, die ontstond doordat hij olie op het nog smeulende vuur in de kachel gooide. "Water", moet hij gedacht hebben, want brandend als een fakkel rende hij naar buiten, stak de Dorpsstraat over en via een toenmalig steegje tussen de huizen door bereikte hij de Wetering. Het heeft niet meer mogen baten. Enige dagen daarna overleed hij aan de opgelopen derdegraads brandwonden.

De stoombrandspuit bij de Wilhelminaboom in 1917.

Van links naar rechts: Huib van Koten, Kees van Koten, tweede machinist Bertus Wibbeke, machinist Giel Staal, brandmeester Jan Lenssinck, burgemeester Verder, (met wandelstok), Dirk van Kleef, Tinus Versteeg en veldwachter Sprong.

De vuilnisman Henk van Husen.

Wilhelminaboom

Op het kruispunt bij het huidige sigarenmagazijn 't Hoekje, stond jarenlang een Wilhelminaboom. Ter gelegenheid van Koninginnedag werd de boom altijd versierd, met oranje slingers etc. Ook andere feestelijkheden vonden plaats rondom deze boom. Eén van die gelegenheden was de jaarlijks terugkerende inspectie van de stoombrandspuit. Binnen het bereik van de brandspuit, waren sinaasappels langs de weg gelegd. De kinderen moesten proberen deze appeltjes van Oranje te pakken te krijgen, uiteraard zonder nat te worden. Het werd een prachtig waterballet.

Militaire dienst

Na de mulo was Arend van plan slager te worden, maar zijn stiefmoeder stond hem niet toe te gaan werken in 'die vette troep'. Eénmaal van school, besloot hij te wachten tot hij de militaire dienst achter de rug had om dan alsnog zijn wens in vervulling te laten gaan.

In 1926 werd hij, 19 jaar oud, opgeroepen voor militaire dienst. Hij was ingedeeld bij de infanterie te Harderwijk. Maar als Arend ergens een hekel aan had, dan was het wel aan lopen en bovendien zat hij liever wat dichterbij huis. Nu had hij een vriend, Piet Visser, wiens vader als adjudant in de Knoopkazerne in Utrecht op kantoor werkzaam was. Arend besloot hem een bezoekje te brengen, in de hoop dat adjudant Visser iets gunstigers voor hem kon regelen. Ter plekke aangekomen kwam hij zijn dorpsgenoot De Jager

(woonachtig aan 't Zand) tegen, daar eveneens als adjudant werkzaam. Beide heren gingen aan het werk met als resultaat dat de nieuwe soldaat werd overgeplaatst naar de verbindingsovername van de vestingkazerne aan de Croeselaan te Utrecht. Bovendien kreeg hij de beschikking over een dienstfiets, dus lopen hoefde Arend niet meer. In die tijd beklom hij regelmatig de Hamtoren om met een speciale lamp morse-seinen over te brengen naar de Dom in Utrecht. Het beklimmen van die Hamtoren was al een onderneming op zich. De trappen naar boven waren zo gammel, dat je iedere stap zeer behoedzaam moest nemen om niet naar beneden te storten. Vooral bij slecht weer was dat voor de dienstplichtigen geen pretje. Op een van die gure avonden stelde Arend zijn kornuiten voor om aan pastoor Ohl te vragen of er vanuit de kerktoeren geseind mocht worden, de pastoor kende hem immers al van kleins af aan! Maar Ohl, volgens Arend toch al niet een van de soepelsten, gaf géén toestemming, want ze zouden vast vergaten alle deuren te sluiten. Teleurgesteld dacht Arend toen in stilte: "ik wou dat ik je niet zo trouw altijd dat wild van mijn vader had gebracht". Hieruit bleek ons dat Arend niet zoveel op had met deze herder. We vroegen hem om nadere uitleg.

Pastoor Ohl

Van Zoeren sr. was, zoals eerder beschreven, o.a. secretaris van de gemeente Oudenrijn. Oudenrijn en Jutphaas hadden één burgemeester, de heer Erzey. Deze ging graag op jacht en gaf aan zijn secretaris vaak een haas of fazant. Bij thuiskomst kreeg Arend stevast de opdracht het geschoten wild bij 'meneer pastoor' af te geven. "en denk erom", zei vader dan, "niets aannemen hoor". Maar de pastoor stopte altijd stiekum een dubbeltje in de jaszak van Arend, die dan net deed of hij het niet in de gaten had.

Voor de goede orde, de familie Van Zoeren was en is van protestantse huize. Merkwaardig was het dan ook dat als de pastoor iets onder de aandacht van de burgemeester wilde brengen, hij zich altijd tot de secretaris wendde. Dit was temeer merkwaardig, omdat Ohl altijd fanatiek trachtte de diverse kerkelijke richtingen strikt gescheiden te houden. Arend herinnerde zich dat hij als 12-jarige onschuldig eens met een evenoud, maar katholiek meisje had staan praten. Pastoor Ohl ging daarover zijn beklag doen bij vader, waarop laatstgenoemde vroeg, wat daar dan verkeerd aan was. Ohls repliek was kort

en bondig: "het is gewoon beter van niet!"

Als 'goed herder' hield Ohl zijn schaapjes nauwlettend in de gaten. In die tijd was het gebruikelijk, dat men z'n dagelijkse boodschappen zoveel mogelijk bij geloofsgenoten deed. Eén van de katholieke klanten van slager Van Zoeren, vertelde eens dat de pastoor liever niet meer zag dat zij bij hem kwam kopen. Arend, lichtelijk geïriteerd, zou in z'n beste pak wel eens bij meneer pastoor gaan informeren naar het waarom. De geschrokken klant wist niet hoe snel ze de slager moest vertellen dat ze toch wel bij hem klant zou blijven. Ze is nog twee keer geweest(Een en ander dient u, lezer, natuurlijk wèl in die tijd te bezien).

Arends stiefmoeder Louise Emilie Manche.

Grond is voor mollen

Na zijn militaire dienst ging Arend, die vanwege zijn stiefmoeder nog steeds geen slager durfde te worden, in de kost bij zijn oom (tevens voogd) in Nijkerk, die een tuinderij had. Maar wat viel dat zware werk hem tegen! Vreselijk vond hij het; de grond is voor de mollen, zei hij altijd. Hij durfde het echter niet rechtstreeks tegen zijn oom te zeggen, dus bracht hij met 'ernstige rugklachten' een bezoekje aan de huisarts, met het verzoek zijn oom mede te delen, dat de patient gezien de klachten niet geschikt was voor dit werk. En aldus geschiedde. Maar wat nu?

Een neef van hem had in Nijkerk een manufacturenzaak. Daar kon hij als volontair terecht. Ondanks dat hij f 3,- per week moest betalen om het vak te mogen leren, begon hij vol goede moed. Op een dag kwam er een boer binnen, die zich een nieuwe broek wilde aan-

schaffen. De boer paste een exemplaar aan en vroeg de nieuwbakken verkoper hoe het stond. Eerlijk antwoordde hij: "o, hij zit veel te wijd, daar kan je je hele familie wel in meenemen", niet wetende dat de boer recent weduwnaar geworden was. Een collega lichte over dit voorval de neef in en een berisping volgde. De lol was er voor Arend nu wel vanaf en hij besloot naar iets anders uit te kijken. Kort daarna stond er in de krant een advertentie waarin een slagersknecht werd gevraagd. De slagerij bleek van één van zijn andere neven te zijn en hij werd aangenomen, deze keer niet als volontair. Zijn weekloon bedroeg f 3,- dus per saldo ging hij er maar liefst f 6,- op vooruit!

Na de eerste kneepjes van het slagersvak van zijn neef geleerd te hebben, werkte Arend in de daarop volgende jaren nog bij diverse slagerijen in Amersfoort, Ede en Utrecht.

Terug naar Vleuten

In 1934, toen Arend 27 jaar oud was, keerde hij terug naar Vleuten om er een slagerij te beginnen. Ondanks de vele waarschuwingen, dat het moeilijk zou zijn om als protestant voldoende klanten in Vleuten te krijgen, dat immers voor 70% uit katholieken bestond, was hij er van overtuigd dat het hem toch wél zou lukken. Hij was er tenslotte geboren en getogen, iedereen kende hem.

Het pand aan de Stationsstraat, waar nu de kapsalon van zijn zoon Ad gevestigd is, stond te koop. Dankzij een klein erfenisje van zijn vader en dankzij de crisisjaren kocht hij het pand voor f 6.000,-. De vorige eigenaar, tandarts

Arend als slagersknecht in Utrecht ca 1930.

Pluim Mentz had er maar liefst f 13.000,- voor betaald. Voor nog eens f 1000,- werd het omgebouwd tot een moderne slagerij en Arend kon op klantenjacht. Gezien het geringe aantal geloofsgenoten in Vleuten toog hij ook naar De Meern, waar uitsluitend katholieke slagers waren gevestigd. Binnen korte tijd behoorden vele niet-katholieken tot zijn klantenkring. Dagelijks, weer of geen weer, bezorgde hij de bestellingen per transportfiets huis aan huis. Later in zijn loopbaan bestelde hij per transportfiets met motortje, brommer en tenslotte per auto.

Bruiloft

Als kind logeerde Arend vaak met zijn ouders bij familie in Nijkerk. Hun buurman, onderwijzer Kragt, had een dochter, Hermine genaamd. Op 6-jarige leeftijd, voor het eerst buiten na een zware griep, nam vader Van Zoeren haar eens mee uit wandelen, niet wetende dat zij later, na zijn dood, zijn schoondochter zou worden! Want het duurde uiteraard nog vele jaren voor Arend haar ten huwelijk zou vragen. Tot hun huwelijk in 1937 werkte zij op kantoor bij een houthandel in Nijkerk en later jarenlang met veel plezier als secretaresse van de econoom Dr Oudemans, die in Putten een prachtig pinetum had (tuin met vele soorten naaldbomen).

Na drie jaar hard werken draaide de door Arend begonnen slagerij zodanig dat hij in het huwelijk kon treden met Hermine, op voorwaarde dat zij de werkzaamheden van het slagersknechtje zou overnemen (dat spaarde weer een salaris van f 3,- uit) en zeer, zéér zuinig met het huishoudgeld zou omspringen. Ze maakten lange dagen: 's morgens ging de winkel om 8.00 uur open en de sluitingstijd was 's winters 20.00 uur en 's zomers 21.00 uur. Op zaterdag waren de sluitingstijden resp. 22.00 en 23.00 uur.

Dienstmeisje liep op alle dag

In het laatste oorlogsjaar werd het vlees erg schaars, doch Arend wist in Nijkerk nog wat op de kop te tikken en bedacht

De slagerij aan de Stationsstraat.

hiervoor 'n list. Het was verboden vlees te vervoeren en het zou bij ontdekking door de Duitsers in beslag worden genomen. De controle hierop was erg zwaar, want ook bij de Duitse Wehrmacht was voedselschaarste. Arend toog met het dienstmeisje naar Nijkerk, over zijn arm de dienstgedane positie-mantel van zijn vrouw. U begrijpt het al..... een kussensloop, gevuld met vlees, gerangschikt op de juiste plaats, werd met veiligheidsspelden om de nek van het dienstmeisje gehangen en met de mantel bedekt. Op weg naar het station van Nijkerk, leek het erop dat ons dienstmeisje plots moest bevallen! Enkele veiligheidsspelden raakten in het ongereede, waardoor de inhoud van de kussensloop begon te schuiven. Het meisje, eerder wit van schrik dan van barensweeën, wist haar spel te spelen en zeeg net op tijd neer op 'n wachtbank ter plekke. Uit het zicht van de vijand, die overal op de loer lag, werd het zaakje weer op de juiste plaats gebracht en de thuisreis kon worden voortgezet. Onderweg naar Utrecht bleek nogmaals hoe overtuigend het dienstmeisje haar rol speelde, want in de overvolle trein werd haastig een plaatsje voor haar vrijgemaakt; de slager kon blijven staan.

Kroepoek van schone pens

Van Zoeren, als altijd met alle nieuwtjes op de hoogte, had vernomen dat een Indisch gezin naar Vleuten zou verhuizen. Op de dag van aankomst trok hij zijn nette slagerstenuue aan en in de kruidenierswinkel van Steenbeek, 'over het spoor', wachtte hij hun komst af. Het

was een snikhete dag. "Daar zijn ze", dacht hij en zorgde ervoor dat hij ze quasi toevallig passeerde, om 'spontaan' zijn hulp aan te kunnen bieden bij het dragen van de bagage. Kennelijk heeft hij daarbij een goede indruk gemaakt, want de familie is trouw klant gebleven tot aan de opheffing van de slagerij in 1970. Overigens had hij speciaal op hun verzoek altijd schone pens in voorraad, die ze gebruikten om kroepoek van te maken.

Vleuten breidde steeds verder uit en omstreeks 1965 was Arends wijk in De Meern geen strikte noodzaak meer. Na een barre winter hakte hij de knoop door en beëindigde de huis-aan-huis-bezorging na 30 jaar. Vijf jaar later, hij was toen 64 jaar, pensioneerde hij zichzelf en verhuisde later naar een pand in de Stationsstraat, tegenover Café-Restaurant Vallen. Zijn zoon Ad kocht de oude slagerij en verbouwde een en ander tot de huidige kapsalon.

De 'dode' herrees

De nu volgende anekdote, door Van Zoeren op de meest smakelijke wijze verteld, leek ons een mooie afsluiting van dit artikel.

De doodgraver van de Hervormde kerk, had op een koude winterdag een begrafenis en omdat het delven van een graf, in bevroren grond, zwaar werk was, hadden twee van zijn vrienden hem daarbij geassisteerd en ze zouden hem ook komen helpen bij het dichten van het graf. Na de begrafenis had de doodgraver als gebruikelijk met de collectezak bij het hek van de begraafplaats ge-

Huwelijksfoto van het echtpaar van Zoeren-Kragt in 1937.

staan. De doodgraver nam de collectezak (!) en besloot zich voor het dichten van het graf nog even 'grondig' te gaan warmen in het tegenovergelegen café (nu de Brouwerij). Na een paar glaasjes begaf hij zich weer naar het kerkhof. Zijn vrienden waren er nog niet. 'Diep in de put', vanwege de kou, zocht hij de beschutting van het lijkenhuisje op, waar hij zich, lichtelijk daar de alcohol beneveld, te ruste legde op de baar. Het lijkkleed voor over de doodkisten, trok hij behaaglijk over zich heen en al spoedig was hij in diepe slaap. De twee vrienden, bij de begraafplaats aangekomen, verbaasden zich over zijn afwezigheid. Ze besloten alvast met het karwei te beginnen, dan kregen ze het tenminste niet koud. Ze openden nietsvermoedend de piepende deur van het lijkenhuisje, waar het gereedschap werd bewaard, en de doodgraver ontwaakte. Beiden schrokken zo verschrikkelijk bij het aanschouwen van deze 'herrijzende dode', dat ze het op een lopen zetten. De doodgraver spoedde zich achter hen aan, maar hoe harder hij ze terugriep, des te harder renden zij weg. De bangerikken werden tot hun ergernis nog vaak, op spottende wijze, aan dit voorval herinnerd.

Vanaf deze plaats onze hartelijke dank aan het echtpaar Van Zoeren en hun zoon Ad, voor hun enthousiaste medewerking aan de totstandkoming van dit artikel.

Interieur slagerij 1965.

Van links naar rechts: mevrouw van Zoeren, de slager, hun zoon Kees, die ook slager is geworden.